

гали коститѣ на дъното на Босфора! — И прозорецътъ хлопна шумно.

Отчаянъ и съсипанъ, Иваница тръгна изъ града на посоки. Предъ очитѣ му се мърнаха колоната на Константина, статуята на Париса и тритѣ богини, величественниятъ куполъ на Света София, блѣскавата навалица по Меза.

Той бѣ причината за погубването на Ефросина и Каламодиосъ... И не можеше да си прости това. Най-после влѣзе въ единъ базаръ и купи подаръци за близкитѣ си.

Една тежка гривна отъ топази за царицата, мерджанъ за Слава, копринени платове за хитонъ и руба на майка си, играчки за Мария, Иоанъ и Александъръ, самурени шапки за Петра и Асѣна.

Угодливиятъ сириецъ разгрѣщаше предъ чужденеца съкровищата на дюкянчето си и бѣбрѣше непрекъснато за последнитѣ новини, които кръстосваха изъ столицата.

— Августа Ефросина снощи изпѣдила отъ Влахерна войводата Мануилъ. Изглежда, че сега страторътъ Никифоръ ще бѣде новиятъ ѝ любовникъ. Ехъ, такава жена не е стояла върху престола на Света София отъ днитѣ на Теофано.

— Спомнихъ си за една друга Ефросина — каза небрежно Иваница, като въртѣше между прѣститѣ си едно бисерно гиздило — знаешъ ли какво стана съ оная прочута хетера, кира Ефросина, гдето имаше дворецъ при...

— О, какъ да не знамъ! — извика бѣбривиятъ търговецъ. — Нали за оня варварски князь тя си изпати. — Да, да, не е хубаво, когато хетеритѣ се влюбятъ като млади девойки...

— Е, какво стана съ нея? — попита нетърпеливо князътъ.

— Какво стана... Изведнажъ единъ день кира Ефросина изчезна. Никой не я видѣ повече. Ни на Хиподрома, ни на черква, ни изъ базаритѣ, ни изъ улицитѣ... Дворецътъ ѝ продадоха на търгъ. Нѣкои смѣтатъ, че Исакъ е заповѣдалъ да я удушатъ и да я хвърлятъ въ Босфора. Но азъ не го вѣрвамъ. Трѣбва да я е заточилъ нѣ-